

РЕШЕНИЕ

№ 33130

гр. София, 10.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6078** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10, ал.1, т.22 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. с чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на Р. А. Т., гражданин на С., [дата на раждане] срещу ОТКАЗ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по заявление №ВЕУ25000205V/17.03.2025г. с цел събиране на семейство, издаден от длъжностно лице при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Л..

По изложените в жалбата съображения - се моли да се уважи същата. Твърди се, че актът е процесуално и материално незаконосъобразен. Също така се прави довода, че отказът е постановен в несъответствие с целта на закона. Конкретно се визира, че отказът е постановен по молба на малолетното дете, за чието семейство има решение за събирането му от ДАБ. Бащата е лице с предоставен статут и в съответствие с принципа за запазване целостта на семейството – следва да се уважи искането за виза. Постановеният отказ ще попречи на ефективното упражняване на правото на семеен живот вкл. се засяга най-висшия интерес на детето, което е момче и има необходимост да общува със своя баща. Подчертава се, че съгласно Наръчника по европейско право в областта на правата на детето –държавите членки имат позитивни задължения да осигурят на децата ефективно упражняване на правото им на зачитане на семейния живот. Съответно при постановяването на актовете трябва да се водят от най-висшия интерес на детето. Това означава детето да може да живее с родителите си и да има контакт с тях. На следващо място- категорично се изразява несъгласие с посоченото основание за отказ като извод, че заявената цел не отговаря на действителността и ще се използва страната ни за

транзитен пункт за миграция към трета държава. Визира се, че няма данни от къде и е почерпена тази информация. Изложеното прави отказа като постановен без мотиви и фактически основания, а следователно и опорочен. Обръща се и внимание и на това, че неправилно са изписани имената на адресата. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата и да се отмени отказа, като преписката се върне на ответника за постановяване на съответния акт.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д..

Ответната страна –не се представлява и не изразява становище за съдебното заседание.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 02.06.25г. е по отношение на отказ без данни за изписаната дата на връчване, поради което се приема, че е в срок. Жалбата е допустима и предвид това, че се правят твърдения, че е засегнато правото на семеен живот по чл.8 от ЕКПЧ и съответно по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ се обосновава правото на съдебно оспорване.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление на л.15 №25000205 от 17.03.2025г. с искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към визата е представено решение №7398 от 01.07.2024г. на ДАБ на л.9, с което се разрешава на основание чл.48, ал.1, т.3 от ЗУБ на бащата Т. А., с предоставен хуманитарен статут, да се събере със семейството си на територията на РБ- с неговата съпруга Д. А. А. А. и с малолетното им дете –Р. А. Т.. Заявлението е окомплектовано и със застраховка.

Въз основа на заявлението е постановен отказ по стандартен формуляр, в който е отбелязано чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ – има данни, че целта на влизане е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. Добавено е, че анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

Към преписката са представени Заповед №1 от 20.01.2025г. на Посланника на РБ в Л. –л.26, с която същият определя издалият отказа М. С.- ЗКС в ДП в Б. за консулско длъжностно лице, което да разглежда и да се произнася по заявленията за виза.

Също така е приложена на л.29 и Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г., с която Министърът на външните работи е упълномощил в т.4 ръководителите на дипломатически и консулски представителства да се произнасят по заявленията за виза вкл. отказ.

В съдебното производство е разпитан свидетелят Т. А. А.- баща на жалбоподателя. Видно от показанията му, които съдът напълно кредитира – лицето има хуманитарен статут. Живее в [населено място] в[жк], работи тук, в процедура е по събиране на семейството. В РБ е от 2023г.. Жена му и сина му - му липсват. Детето иска да бъде с баща си и най-вече да дойде в РБ, за да може да ходи на училище, тъй като в С., където са –няма такава.

С определение №24060 от 11.07.2025г. на л.40 съдът е указал на страните доказателствената тежест вкл. на ответника да посочи в 20-дневен срок от къде следват изводите за отказа и за това, че ще се използва страната ни за транзитен пункт. Дали има в тази насока становище на Дирекция „Миграция“ или на ДАНС.

С молба на процесуалния представител на ответника на л.45 е посочено, че заявленията за отказ на деца се съгласуват само с Дирекция „Миграция“. Твърди се, че има отказано разрешение за пребиваване по посочената причина. Направен е извода, че за лицето има риск като се събере със семейството си да напусне страната ни и ще стане незаконен мигрант.

От адв.Д. – е представена информация получена по Закона за достъп до обществена информация за това колко откази има постановени с цел доказване тенденциозност в тази насока и конкретна политика. Представя се съдебна практика за сведение.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Съгласно чл.34, ал.1 от същата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията посочени в чл.10 от ЗЧРБ. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Във връзка с компетентността са представени Заповед №1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Л. –л.26, и на л.29 и Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на Министъра на В., поради което се прави извода, че отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта – същото се споделя. Макар да се касае за отказ по стандартен формуляр, и отразеното основание - чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ – „има данни, че целта на влизане е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава“. Вкл. е добавено, че „анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване“. За съда това са констатации, изводи, за които на ответника изрично е указано да посочи от къде следват, което не е направено. С бланкетно писмо процесуалният представител на същия – е маркирал, че за лицето има отказано разрешение за пребиваване по посочената причина, без да се прилага или да се установи от къде следват тези данни. Във връзка с тези твърдения не е съобразено, че лицето има хуманитарен статут по ЗУБ, което означава, че се ползва с правата по чл.32 от ЗУБ и видно от ал.3 чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване. Няма данни да е отнет статута му, за да няма право на пребиваване, каквито внушения се правят. В тази насока трябва да се има предвид, че отново се касае за допълнителни изявления, които не са доказани.

Ответникът е длъжен да зачете акта на ДАБ –предоставения статут и решението за събиране на семейството. Също така предвид възрастта на апликатна- не е ясно какви изявления е правил, които ответникът е посочил, че е анализирал. Видно от показанията на бащата, които съдът кредитира- същия желае да се събере със семейството си и има решение за това. Подсигурил е жилище, има и средства, тъй като работи. Ето защо е неизвестно на каква фактическа база е направен извода за това, че 4 годишното дете ще използва страната ни за транзитен пункт. В съответствие с утвърдената практика -на ответника, както се подчерта, е указано- да посочи, ако тези данни се съдържат в становище на ДАНС или ДМ т.е. в отделен, различен от оспорения акт- и това не е направено.

По същество трябва да се маркира, че в действителност -държавите, без да нарушават произтичащите за тях ангажменти от договорите, могат да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на чл. 8, § 2 КЗПЧОС. Съгласно посочената разпоредба намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите, какъвто е настоящият случай. В разпоредбата на чл. 8, § 2 от КЗПЧОС са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Такива ограничения са допустими на база установявания по надлежен ред от съответните органи на обстоятелства за опасност за сигурността на държавата, но в своята практика по приложението

на чл. 13, вр. чл. 8 ЕКПЧОС, Съдът в С. е имал възможността да се произнесе, че дори да бъдат използвани поверителни материали, засягащи националната сигурност, това не освобождава властите от ефективен съдебен контрол върху приложената мярка. Следователно – ако има подобни данни трябва да са известни и оспорващият да може да се защити по отношение на тях. С оглед изложеното се касае за процесуално незаконосъобразен акт –постановен без мотиви и при неясна фактическа обстановка, поради което следва да се отмени и преписката да се върне на органа.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

По жалба на Р. А. Т. гражданин на С., [дата на раждане]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по заявление №ВЕУ25000205V с цел събиране на семейства, издаден от длъжностно лице при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Л..

ВРЪЩА преписката на ответника за ново произнасяне съобразно мотивите.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: